

знаешъ да давашъ отчетъ, ако се може на часътъ, — или пакъ мълчи, прѣсмѣтай и го ори. Недѣй си оставя сърцето на непжтнн сантименталности. Знай че трѣбѣа да те ангажирва изцѣло само захванѣтото дѣло. Всичко друго оставай на страна или върши мимоходомъ.

4—II. 11³/₄ ч. в.

Днесъ ничевѣ, даже до извѣстна степенъ добрѣ. Отзарана първъ дойде Алексий. Догдѣ да влеземъ въ сѣщината на разговорътъ, на — дойде Драгановъ, а сетнѣ Д. Пеневъ. Най послѣ Алексий успѣ да ми пришепне че окончателното му рѣшение е: »въ градъ не стѣпвамъ, съ като К. Попова (той е доста — не ами много — младоликъ и невнушителенъ на видъ) другаръ, за такава работа не ставамъ, а вижъ за въ гора, за чета и т. н. отъ вся душа.« Азъ разбира се тамъ го и връзахъ. На Драганова съобчихъ, да извѣсти Тодорова и, по 5 ч. в., да се съберемъ на съвѣщание у К. Попова.

То станѣ. Разискахме предложението на Алексия. Намѣрихме го за добро, ако и доста прозрачно, — но о паритѣ, се разби окончателно, понеже азъ заявихъ че, не само 1000 лири за кандардисване на шайкаджийтѣ, но не могъ намѣри пари нито за пжтъ за него до въ Сърбия и България. Това заявление се стори на приятелитѣ много възможно и вѣрно. А между тѣмъ заявихъ, че пари бихъ могълъ да сполуча, ако се обвържа лично съ главата си, ако се заложи, за което обаче ще ми трѣбватъ най-малко още двама другари да се пожертвуватъ сѣщо тѣй безусловно. Драгановъ и Тодоровъ единъ прѣзъ други ме увѣрявахъ, че не само тѣ неможатъ се обвърза така, но че и за мене е язжкъ като ще отида, да ме затворятъ и измѣчатъ и че венчкия ми планъ е чиста практическа невъзможность, понеже съ револвери и камн, не можемъ нито доближи до Кобурга, че (Тодоровъ) ако прозиралъ ясно тая невъзможность, то естъ, ако би било възможно убиванието на Кобурга, той щѣлъ да ми даде дума, но, така не иска нето да се лъже, нето напрасно да гине.

Азъ заключихъ: братци, до тукъ бѣше нашата работа, която съ толкозъ хжзъ и одушевление нѣ бехме заченѣли. Тука да я завържемъ окончателно. Азъ, истина, голѣмо разо-